

Barbara Scholten

Vriendschap
en
vloggers

I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.barbarascholten.nl
www.ploegsma.nl

Volg Barbara op Twitter: @ScholtenBarbara of Instagram:
barbarascholten
Of word vrienden met Barbara via facebook.com/hockeyhobbels

📖 Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

ISBN 978 90 216 7716 3 / NUR 283

© Tekst: Barbara Scholten 2017

Omslagontwerp: Irma Hornman naar een ontwerp
van Annemieke Groenhuijzen

Omslagbeeld: Robert Sanders

Basisontwerp zetwerk: zetR

Zetwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2017

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Voor altijd

Lola, Jip en ik zaten op het trapveld bij ons om de hoek waar we na school vaak afspreken. 7

Lola hing met haar rug tegen een dikke eik en beet op een graspriest. 'Ik vind dat we afspraken moeten maken.'

'Waarover?' Jip zat op een voetbal.

'Over ons,' antwoordde Lola.

'Ons?' Ik was benieuwd wie ze bedoelde. 'Over mij, jou, Jip en Bo?'

Lola knikte. 'Over ons vieren.'

'Zullen we dan even wachten op Bo?' vroeg ik. 'Zonder Bo is ons groepje niet compleet.'

Sinds we samen in een team zitten, zijn we onafscheidelijk.

Lola schudde haar hoofd. 'Bo komt niet. Ze is de stad in met haar moeder om een nieuwe outfit te scoren voor vanmiddag.'

Ik keek Lola aan. 'Als Bo er niet bij is kunnen we geen afspraken maken.'

'Wat is er vanmiddag?' Jip stond op en wipte de bal met de punt van haar schoen omhoog.

'De introductiemiddag op haar nieuwe school,' antwoordde ik.

Lola rolde met haar ogen. 'Op mijn nieuwe school noemen ze het *Sneak Preview*. Net als bij een film die nog niet in de bioscoop draait, ontmoet ik mijn klas terwijl het schooljaar nog moet beginnen.'

'Ik ga vanmiddag naar *Groet & ontmoet*,' zei ik. 'Wat klinkt aantrekkelijker?'

'Ik heb volgende week zo'n kennismaking,' riep Jip enthousiast. 'Dat lijkt me heel leuk.'

‘Mij niet.’ Lola wees van Jip naar mij. ‘Jullie, en ook Bo, hebben ooit afgesproken dat we voor altijd vriendinnen blijven.’

‘Klopt!’ Ik kon me dat moment nog precies herinneren. Op weg naar een hockeytraining moest ik zweren dat we voor altijd samen zouden blijven. Ik weet nog dat ik *voor altijd* toen best lang vond.

‘Dat is toch goed gelukt?’ Jip schoot de bal tegen een houten doelpaal.

Ping. Ik pakte mijn smartphone uit mijn jaszak. Ja, het is echt waar. Ik heb een nieuwe telefoon waarmee ik alles kan wat ik nooit kon. Ein-de-lijk! Mijn ouders vonden een telefoon altijd klinkklare onzin en ondanks het feit dat al mijn vriendinnen er al een hadden, moest ik het doen met een oude van mijn moeder. Maar nu ik na de zomer naar de brugklas ga, was dat een goede reden om me er een voor mijn twaalfde verjaardag te geven. Een spiksplinternieuwe telefoon met oneindig veel mogelijkheden is in deze fase van mijn leven ook echt onmisbaar. Nu overdrijf ik. Maar het is wel tof dat ik altijd bereikbaar ben en razendsnel kan reageren op belangrijke vragen.

Lola keek nieuwsgierig naar mijn telefoon. ‘Van wie is dat berichtje?’

‘Gaat je niks aan.’ Ik stak mijn tong uit naar haar en begon driftig terug te typen.

‘Ik zie het al aan de glimlach op je gezicht,’ zei Lola. ‘Het is van Tibbe, ik weet het zeker.’

Ik voelde me betrap en knikte. ‘Ik wist niet dat je met verkeer zo druk kon zijn.’

‘Je hoeft niet overal op te reageren, Falderie,’ zei Jip. ‘Je kunt ook geen bericht terugsturen.’

‘Ja, wie is er belangrijker? Tibbe of wij?’ Lola keek me uitdagend aan.

‘Jullie natuurlijk!’ riep ik en dat meende ik ook echt.

Lola zag dat als een aanknopingspunt om het vorige onder-

werp nog een keer aan te zwengelen. ‘Nog even over onze vriendschap, ik ben bang dat die elk moment instort als we nu niet in actie komen.’

Jip proestte het uit en ook ik kon mijn lachen niet inhouden, maar Lola deed er een schepje bovenop. ‘Het einde nadert, ik voel het gewoon.’

‘Waarom denk je dat, Lo?’ Dat was een goede vraag van Jip.

‘Omdat dingen straks niet meer hetzelfde zijn,’ antwoordde Lola met een snik in haar stem. ‘En dat begint vanmiddag al.’

‘Volgens mij verandert er niets op korte termijn.’ Ik wist echt niet waar Lola het over had.

‘Jullie begrijpen me niet.’ Lola reageerde fel. ‘Alles, maar dan ook echt alles, wordt anders na de zomer.’ Lola overdreef zoals altijd. Dat was in ieder geval niet veranderd. ‘Ik hoor van iedereen dat je bergen huiswerk krijgt op de middelbare school en nergens meer tijd voor hebt. Je moet je lokaal vinden met een plattegrond en hebt elk uur een andere leraar.’

‘Lola, dat valt reuze mee,’ zei Jip. ‘Je bent zo gewend, ik weet het zeker.’

Lola sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik wil helemaal niet naar de middelbare school, ik heb het heel erg naar mijn zin in groep acht.’

Jip gaf Lola een schouderklopje. ‘Het is in het begin misschien even spannend, maar ik weet zeker dat jij na je eerste *preview* vanmiddag er heel anders over denkt. Waarschijnlijk begrijp je niet hoe je het acht jaar lang hebt volgehouden op de basis-school. Ik heb er tenminste ontzettende zin in!’

‘Jullie begrijpen het echt niet, hè?’ Lola duwde Jips hand weg en haar bruine ogen fonkelden gevaarlijk. Dat kon maar één ding betekenen: ze was op oorlogspad en kreeg hoe dan ook gelijk. ‘Luister nou naar mij: Jip en Falderie zitten volgend seizoen in meisjes c1 en Bo en ik in c2.’

Ik onderbrak Lola. ‘Wat heeft dat met de middelbare school te maken?’

‘Nog meer verandering,’ riep Lola.

‘Twee jaar geleden zaten we ook niet bij elkaar in het team en toen waren we toch ook vriendinnen.’ Ik trok met mijn schoen strepen in het zwarte mulle zand.

10 Lola stak vier vingers in de lucht. ‘En dan gaan we ook nog alle vier naar een andere middelbare school.’

‘Ook dat was het afgelopen jaar niet anders, alleen zaten Bo en jij toen samen in een klas,’ zei Jip tegen Lola.

Ping, ping. Ik pakte mijn telefoon uit mijn zak en zag dat ik weer twee berichtjes had ontvangen: één van mijn moeder en één van Tibbe.

Ik kon er niets aan doen, maar mijn mondhoeken krulden spontaan omhoog en verraadden de afzender. Hij vroeg waar Jip en ik uithingen.

‘Is dat nu alweer Tibbe?’ vroeg Jip. ‘Pff, jij bent echt verliefd.’

Ik zag een afkeurende blik in haar ogen die ik niet eerder had gezien.

‘Valt reuze mee!’ Snel appte ik terug dat ik op het trapveld was. Dat was natuurlijk een hint om langs te komen, maar omdat je niet duidelijk genoeg kan zijn met dit soort dingen, typte ik er een tweede bericht achteraan: *Je moet echt komen!!!* Ik verwachtte niet dat hij dat zou doen, maar je wist maar nooit.

‘Dat valt echt niet mee!’ zei Jip. ‘Je stuurt hem de hele dag berichten.’

‘Hebben jullie eigenlijk al gezoend?’

‘Teks!’ riep ik uit. ‘Natuurlijk niet.’

‘Hoezo niet? Het is al bijna een maand aan.’ Dat was voor Lola een eeuwigheid. Zelf heeft ze het vaak al na een week gezien. Eigenlijk komt de overstap naar de middelbare school op een goed moment. Het aantal jongens in haar klas met wie ze nog niets heeft gehad, is behoorlijk klein geworden en ze komen zeker niet in aanmerking voor verkering. De overblijvers vallen in de minst populaire categorieën: lelijk, te klein of nerd. Toen Jip een keer

opmerkte dat ze een knappe jongen in de klas had die altijd met zijn neus in de boeken zat, moest dat een vergissing zijn, dacht Lola. De combinatie nerd en knap was onmogelijk. Dat Bo er altijd superleuk uitziet en met haar nul fout toch ook een soort nerd is, was volgens Lola een zeldzame combinatie die alleen bij meisjes voorkomt.

11

Jip nam het voor me op. 'Niet iedereen hoeft na één dag verkering te zoenen, Lo.'

'Dan wacht je toch tot je mag leren autorijden,' zei Lola.

Ik had nooit gedacht dat ik over het tijdstip van zoenen ruzie kon krijgen met een van mijn besties, maar het gebeurde wel bijna. Misschien had Lola gelijk en was dit het begin van het einde van onze vriendschap.

Woorden met een V

12 Er trilde een telefoon in mijn jaszak. Ik keek en zag dat het mijn moeder was. Ik besloot haar weg te drukken omdat ik haar net had geappt dat ik met Jip op het trapveld was en haar had laten weten dat ik niet was vergeten dat ik naar mijn nieuwe school moest. Daar zou Lola me wel aan helpen herinneren. Ik zag ook dat Bo zes foto's in onze groepsapp had geplaatst. Op elke foto had ze een ander truitje, broekje of rokje aan. *Welke combi is het leukst?* schreef ze. *Of wacht, wat vind je hiervan?* Bo droeg een zwarte legging, witte sneakers en een hemdje met een pandabeer erop. Het was duidelijk dat Bo niet degene was die een oplossing voor ons vriendschapsprobleem zou bedenken. Als er al een probleem was.

'Heb jij je feesttenu voor vanmiddag al klaarliggen?' Jip probeerde met een geintje een einde te maken aan de spanning die bijna voelbaar was.

Lola kon er niet om lachen. Ze sprong op en gooide haar handen in de lucht. 'Dit is nou precies wat ik bedoel!'

Jip stopte met voetballen en keek haar net zo verbaasd aan als ik.

'Iedereen is overal druk mee, behalve met onze vriendschap. Bo is bezig met haar nieuwe klas, Falderie appt aan een stuk door met Tibbe en jij...' Lola keek Jip aan, '... jij doet nog best normaal.'

Jip stak haar hand op: 'Bedankt.'

Vechtend tegen haar tranen zei Lola: 'Ik vraag me af hoeveel tijd jullie straks nog voor me hebben. Met meisjes c1 trainen jullie drie keer per week!'

'Tussen straks en nu zit nog een hele zomervakantie,' riep Jip. 'We gaan alleen maar leuke dingen doen.'

Dat moest ik nog even zien, want mijn ouders hadden een weekje weg in eigen land gepland. Mijn vader zat afgelopen periode vaak in het buitenland voor zijn werk en had weinig zin om op reis te gaan. Een weekje in een huisje in de natuur leek hem heerlijk. Ook Lola twijfelde eraan of het wel zo *leuk* zou worden: zij bleef de hele zomervakantie thuis. Lola heeft twee kleine broertjes van een jaar en haar moeder zag er enorm tegenop om met baby's op vakantie gaan.

'Zien jullie dan echt niet dat we na de zomer allemaal aan iets nieuws beginnen?' vroeg Lola. 'Onze vriendschap wordt van alle kanten bedreigd.'

'Nu overdrijf je, Lo!' riep ik.

En Jip plaagde: 'Wat zei je, Lo? Herhaal dat eens, ik verstond je niet goed.'

'Dat. Is. Zo.' Lola sprak de woorden langzaam uit en begon te lachen. 'Maar ik meen wel dat we elkaar veel minder gaan zien. Ik heb nu al heimwee en de zomer moet nog beginnen.'

'Je nieuwe school kan ook enorm meevallen,' zei Jip. 'Met die berg huiswerk en dat uitgebreide gangenstelsel.'

Ik bedacht ook nog iets om haar gerust te stellen: 'Je ontmoet nieuwe mensen en maakt nieuwe vrienden.' Maar dat had ik beter niet kunnen zeggen.

'Ik wil helemaal geen nieuwe vrienden maken, begrijp je dat dan niet?' snifte Lola.

Na wat doorvragen kwam Jip achter Lola's echte angst: alles groeit en bloeit van een beetje aandacht, dus ook (nieuwe) vrienden. En ja, als Bo na de zomer tijd en energie zou steken in nieuwe vrienden, ging dat ten koste van de tijd die ze met Lola kon doorbrengen.

'Ik ben gewoon bang dat Bo iemand tegenkomt die mijn plek inpikt,' zei Lola.

Ik snapte dat dat haar grootste nachtmerrie was en op dat moment wist ik dat het een ingewikkelde zomer kon gaan worden.

‘Eigenlijk beginnen alle ingewikkelde woorden met de letter “v”,’ zei ik, ‘verliefd, verkering en vriendschap.’

‘Verliefd zijn is toch niet zo moeilijk,’ zei Lola.

‘Voor de eerste keer in je leven verliefd zijn is best ingewikkeld,’ zei ik uit ervaring.

14 Jip knikte. ‘Dat denk ik ook, daarom begin ik er nog niet aan.’

Lola haalde haar schouders op. ‘Je bent het of je bent het niet.’

Ik dacht aan mijn eigen verliefdheid. ‘Als je het bent, wil dat nog niet zeggen dat het makkelijk is om ermee om te gaan.’

‘Jij kon in ieder geval niet meer normaal doen, Fal.’ Jip knipogde naar me. ‘En voor je verkering durfde te vragen, was je een seizoen verder.’

Jip had gelijk, ik gedroeg me in die periode echt als een idioot. Ik denk dat het kwam door al die onzekerheid die de verliefdheid met zich meebracht.

Jip stak haar vinger in de lucht. ‘Stil eens, ik hoor een telefoon.’

Lola hield haar mobiel in de lucht. ‘Dat is niet die van mij.’

‘Ook niet van mij, die ligt thuis.’ Jip pakte mijn jas van de grond en drukte ’m tegen haar oor. ‘Jij bent het, Fal.’

Ik zag dat ik twee oproepen van mijn moeder had gemist. Ze had niets ingesproken, dus zo belangrijk kon het niet zijn.

Jip zette haar rechtervoet op de bal en keek tegen de zon in naar de andere kant van het veldje. ‘Is dat niet...?’

Ik draaide me om en zag een stipje dat verdacht veel op Tibbe leek. Hij was met nog twee jongens. Twee voetbalvrienden, wiens naam ik na al die keren nog steeds niet weet, fietsten achter hem aan. ‘Tibbe,’ antwoordde ik zo nonchalant mogelijk, terwijl de vlinders door mijn buik fladderden.

‘Yo, jullie ook hier!’ Tibbe kwam slappend tot stilstand. ‘Wat zijn jullie aan het doen?’

Lola spuugde een stukje grasspriet op de grond. ‘We hebben het over woorden die beginnen met de letter “v”.’

‘Voetballen?’ vroeg Tibbe nietsvermoedend, waardoor we allemaal hard moesten lachen.

‘Meiden tegen de jongens?’ Jip keek de drie jongens die tegenover ons stonden uitdagend aan.

‘Deal,’ zei Tibbe. ‘Jullie dat doel, dit zijn onze doelpalen.’ Hij gooide zijn jas en tas op twee meter afstand van elkaar op de grond en gaf de bal een trap in mijn richting. ‘We zijn begonnen!’

15

We lachten, voetbalden en kletsten tussendoor. Voetballen is veel makkelijker dan verliefd zijn. Tibbe dolde Jip, en een foute *pass* van mij strafte hij genadeloos af met een doelpunt. Zo zijn jongens. Als me dat tijdens de grote pauze op school zou overkomen, zou ik ontzettend balen. Maar als je verliefd bent gelden er andere regels.